ימים נוראים

אני מקווה שגם אתם מכירים את הימים הנוראים האלו, שכל מה שהבן־אדם נוגע בו — נשבר, ומה שהוא עושה — לא מצליח, ומה שהוא חושב — הוא שוכח, ומה שהוא רוצה — לא מתקיים. וכל זה כל הזמן חוזר חלילה.

ואז מגיע היום שבו צריך להתיישב מול הנייר הריק ולמלא אותו, כי זאת העבודה. שמים ניירות על השולחן, מביטים בהם וכלום. קמים ומכ־יאים עט, יושבים עוד כמה דקות ומסתכלים בעט ושוב כלום. מסדרים את הניירות שיהיו ישרים, מזיזים קצת את העט, חושבים כמה דקות. כלום. הראש ריק כמו הנייר הלבן, המביט בך וחורץ לך לשון ארוכה.

נו, אז כשאין ברירה, מתיישבים מול הטלוויזיה ומפעילים אותה. בתי־קווה שמשהו שם יעצבן אותך עד מוות, ותיכף ייצא מהעיצבון הזה קטע של 500 מילה. ואז ברירה הם מראים תוכנית מרתקת, כדי שלא אוכל להתעצבן ולקלל, והרי אני לא יכולה לכתוב קטע על תוכנית טלוויזיה מצויינת — אני לא מבקר־טלוויזיה.

יושבת עוד חצי שעה, שותה ארבע כוסות־קפה מעשנת שש סיגריות, וחושבת על מה בכל זאת אני יכולה לכתוב. אבל מרוב הריקנות בראש כבר נהיה לי משעמם, ואני פותחת עיתון יומי. שמיר אמר לח"כים שלא יגרמו משבר סביב לתקציב. גם פרס אמר משהו. השיעים חוטפים אמר־יקאים והאמריקאים אומרים להם שהגה, או־טו־טו, הם ינחיתו עליהם מהלומה. בעוד יומיים, האמריקאים גם יודיעו להם בדיוק איפה תהיה המהלומה ובאיזה תאריך. וענינו התחיל לאכול. ברוך השם. יש שתיים־שלוש שביתות. נעצרו שני חשודים ברצח ושלושה חשודים באונס, וכל זה, כמובן, מפני שהנשים לא הולכות למיקווה, ולעומת זאת מתעקשות ללכת להלוויות. מעניין, נכון? אבל כל זה כבר כתוב בעיתון ממילא. ומה אני יכולה לחדש?

אז באופן סופי ומוחלט (נכון להיום) אני מודיעה שפשוט אין לי מה לומר, ולכן אסתפק הפעם בהעברת אינפורמציה צרכנית יבשה: מה את יכולה לקנות לו ומה הוא יכול לקנות לך, מה אתם יכולים לקנות להם ומה הם יכולים לקנות לכם. וכך הלאה וכך הלאה. הרי החנויות בארצנו העניה מתפוצצות מרוב חידושים שזועקים לכספכם, תצאו לסייר בהן, לראות, לראות, ליהנות ולקנות, ואז גם לא יהיה לכם זמן לקרוא עיתונים ולא תוכלו אפילו לרעת שהיום לא כתבתי כלום.

מחלקת הפטנטים

כפי ששמתם לב, בוודאי, המילה התורנית ש־הולכת עכשיו טוב מאוד בשוק היא „טורבו". יש כבר מכוניות־טורבו, מחשב־טורבו ותנור־אפיה־טורבו. אבל כל אלה הם מוצרים יקרים מאוד. בשבילנו, העניים, המציאו במיוחד את הטורבו־דוש. ראש מיקלחת שנראה גם מאוד, והמורכב במקום ראש־המיקלחת הרגיל. היצרנים טוענים שבגלל שסתום מיוחד, המורכב בטורבו־דוש,

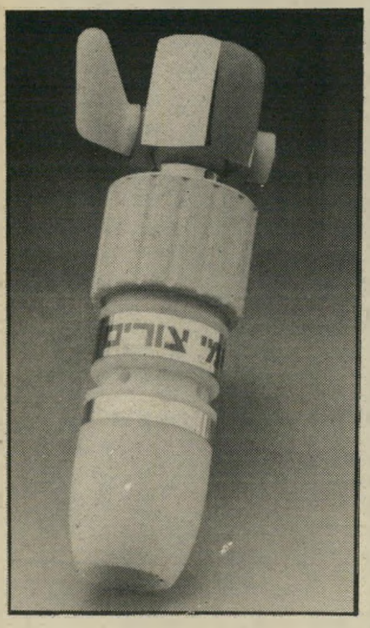

יוצאות כמויות מים יותר קטנות, ובכך נחסכים גם מים וגם חשמל. אני, אישית, לא בדקתי את ענין החיסכון, אבל מה שהסתבר לי, שהמים יוצאים מראש בלחץ, ועל־ידי כך עושים לגוף עיסוי תוך כדי המיקלחת. מעין ג'קוזי בעמידה. לטורבו־דוש יש ידית מיוחדת לכיוונון הזרימה ולעיסוי.

להשיג בחנויות כלי־בית וברשתות־השיווק, במחיר 39 שקלים ללא ידית־כיוונון, וב־49 שקלים עם הידית.

* * *

הנה, אנחנו עומדים להצטרף לקהילת המדי־נות הנאורות, בהן לא רואים כל בוקר וכל ערב בעלים מסכנים היורדים במדרגות עם שקיות־אשפה מגעילות־למראה וזבות־נוזלים. הנה, סוף־סוף, גם אצלנו אפשר לקנות (בינתיים רק הע־שירון העליון, כנראה) מרסק־אשפה המותאם לכיור הישראלי הסטנדרטי.

המרסק, מתוצרת קלוריק האמריקאית, נמכר כאן כבר עכשיו, בחנויות־החשמל, תמורת 469 שקלים. בעלים מוצלחים יוכלו להרכיב את המ־רסק בקלות יחסית בכיורים במיטבחם. בעלים פחות מוכשרים יאלצו להיפרד מ־30 שקלים נוספים כדמי־הרכבה.

* * *

מזרכפול הוא מזרק פלסטיק כפול, שבתוכו דבק מיוחד להדבקת חלקי־מתכת. הדבק, שב־עזרת המזרק מגיע בדיוק למקום המיועד, מת־קשה תוך חמש דקות והופך לגוש מתכתי. נוסה אצלי בבית על זוג מספריים שנשברו במלחמת־הלבנון, חיכו לאורי גלר ונושעו עכשיו. להשיג בחנויות לחומרי־בניין.

נמצאת גם היא בחנויות, החל משבוע זה. בסידרה, הנקראת רוק. יש תחליב פנים ב־16.88 שקלים, קרם־הגנה ב־15.54 שקלים ומסיכה במחיר 22.63 שקלים. יצרני הסידרה אומרים, שהמוצרים נעשו במיוחד לגיל־ההתבגרות, אשר בו יש פעילות מוזרות של הבלוטות, הגורמת לעור שמן ול־פיצעי־אקנה. רק לפני ימים אחדים אמר רופא חשוב אחד, שיחסי־מין אינם מונעים פיצעי־בגרות — אז אולי הקרמים האלה כן מונעים? מי שיש לו פרצוף מלא חצ'קונים, בטח ינסה הכל.

(3) והנה עוד דבר שמיועד לעזור. חברת הלטיס משווקת תחליב בשם דריי־אפ (גם כאן אפשר להמציא שם עברי), המונע הזעה בידיים. אלה שנמנעים ללחוץ יד בגלל העובדה שהידיים שלהם מזיעות ורטובות כל הזמן, בוודאי ישמחו לנסות את זה. נמכר בבקבוק של 80 מ"ל במחיר 8.90 שקלים, וצריך להספיק לחודשיים לפחות.

וזה רק מה שנודע לי במיקרה. אני מוכנה לחתום שאי־אלה קרמים ומישחות נעלמו מעיניי השבוע, וגם זו לטובה.

ספר בישול

קובי בר, ספר־נשים במיקצועו, כתב לפני שנה וחצי ספר שלם המוקדש למאכלי־דגים. הספר זכה להצלחה בשוק, וזה נתן לקובי בר תיאבון לעוד ספר. בימים אלה ראה אור ספר־בישול שני שלו, המוקדש כולו לפשטידות. בספר מירשמים של יותר מ־70 פשטידות. כשלכל מירשם מצו־רפת תמונה של המוצר הסופי. המירשמים קצרים, ברורים, וקלים להכנה. את חלקם הגדול אפשר להכין מחומרים שממילא נמצאים בבית ממוצע בכל ימות השנה, כמו ביצים, גבינה לבנה, תפוחי־אדמה, קישואים, ירקות קפואים, בשר טחון וכו'.

הפשטידה, שהיא ארוחת־ערב בפני עצמה או חלק נכבד מארוחת־צהריים, היא מאכל שעשה כניסה מאוד מכובדת למיטבחים שלנו בזמן הא־חרון, ועקרת־הבית שטרם התוודעה אל הפש־טידה תיהנה מהגילוי, מקלות ההכנה ומהתוצאה המשביעה ויפת־המראה.

הנה , לדוגמה, פשטידת בצל ירוק של קובי בר.

המיצרכים:

1 גביע גבינה לבנה חצי שמנה; 250 גרם גבינה לבנה קשה; 6 בצלים ירוקים גדולים, קצוצים; 1 כוס פטרוסלינון קצוץ; 5 ביצים טרופות; 3 כפות קמח רגיל; ½ כפית כורכום טחון; מלח; פילפל שחור; מרגרינה לשימון התבנית (תבנית עגולה 20 ס"מ); 150 גרם פיטריות קצוצות גס.

אופן ההכנה:

(1) מחממים את התנור לחום בינוני.

(2) בקערה גדולה שמים את הגבינות, הבצל, הפטרוסלינון, הביצים, הקמח והכורכום, וטורפים הכל לתערובת אחידה. מוסיפים את הפיטריות ובוחשים.

(3) מתבלים במלח ופילפל ושוב בוחשים.

(4) משמנים את התבנית במרגרינה, מעבירים לתוכה את התערובת ואופים כ־45 דקות.

פשטידות מאת קובי בר, הוצאת מודן, מחיר 27.60 שקלים.

משהו בחינם

חברת אפיכל מבקשת ממך לשלוח לת"ד 160 חדרה, ארבע אריזות ריקות של מוצרי אפיכל (קמח, עלי־יפלה להכנת עוגות, סירופ, ג'לי, מר־גרינה, סודה לשתיה, קצפת וכו'). תמורת ארבע האריזות הריקות, תתקבלי למועדון־אפיכל. ה־חברות במועדון מזכה אותך במישלוח של חוב־רות מטעמים שאפיכל מוציאה לאור מדי פעם. תיהני גם ממבצעים מיוחדים שהחברה עורכת מדי פעם, ותזכי בפרסים יקרי־ערך בתחרויות מתכונים שונות. כל זה חינם אין כסף.

רעיון מפוספס ליום האם

בתחילת החודש הבא יחול בארץ (לא כולל חיפה, משום מה) יום־האם. כבר היו נסיונות לקרוא לו „יום־האם־והאב" ו„יום־המישפחה", אבל מסורות לא נשברות בשנה, ולכן הילדים ממשיכים להתייחס לזה כאל „יום־האם".

זהו עוד יום, שחודשיים לפניו מתחילים הילדים לשים כמה גרושים מדמי־הכיס שלהם בצד, כדי שיהיו כמה שקלים לקנות לאמא מתנה, שהיא בדרך כלל לא רוצה, אבל תמיד היא אומרת עליה: „איזה יופי זה בדיוק מה שרציתי!"

הילדים הקטנים, שעוד לא מקבלים דמי־כיס, נוהגים לצייר לאמא איזה ציור או לקנות לה פרחים (על חשבון האבא), וזה נחמד ומשמח. הילדים היותר גדולים לא רק שהם צריכים לנכות אחוז משכרם השבועי, הדל בלאו־הכי, הם פשוט

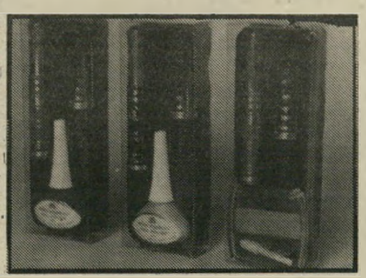

נכנסים ללחץ של חיפוש מתנה, שאינה עולה הרבה ובכל זאת עשויה לשמח את אמא.

רק טיבעי הוא שחברות מיסחריות מתלבשות על החג המיוחד הזה וממציאות „מתנה מיוחדת ליום־האם." ולמה לא, בעצם? הרעיון הוא יפה. חברת הקוסמטיקה פלורן הוציאה לשוק בימים אלה כמה סוגי אריזות, שבכל אחת מהן שלושה מוצרים. האריזה נאה והמחיר 12 שקלים. עד כאן הכל בסדר. אלא שאחרי הרעיון היפה גם ראיתי את אחת האריזות ומה שבתוכה, וזה כבר לא מצא חן בעיניי. בתוך האריזה היתה מסקרה בצבע ירוק, שפתון בצבע אדום־סגול חזק וסומק לחיים בגוון חום.

כל אשה שהתאפרה שלוש פעמים בחיים יר־דעת, שלכל צבע עור מתאימים ציבעי־איפור שונים. אין סיכוי שאשה הצובעת את שפתיה באדום־סגול חזק תצבע את לחייה בגוון חום. זה מבלי להזכיר את המסקרה הירוקה. נכון שילדים, שהם קהל היעד למתנת יום־האם של פלורן, לא יודעים את העובדות הללו, וזה בדיוק מה שמרגיז אותי. נדמה כאילו נבחרו המוצרים בלי טיפה של מחשבה, או חס־וחלילה פשוט הורכבו משאריות של ציבעי־איפור שהחברה לא הצליחה למכור במשך השנה.

מריחות

כשהעם היושב בציון יתחיל לעבוד כמו שעובדות חברות הקוסמטיקה, יכול להיות שנהפוך להיות מדינה לתיפארת. אצל חברות הקוסמטיקה אין אף רגע דל. כל יום בבוקר הן יוצאות לשוק עם מישחה חדשה. זאת אומרת, לכל חברה יש המישחה החדשה שלה לאותו היום. חברה אחת יוצאת עם מישחה מיוחדת לכפות־הרגליים, וחברה אחרת מייד ממציאה מישחה לחלק התחתון של הצוואר, ויש מישחה לקרסוליים וקרם לצוואר הארוך וקרם לצוואר הקצר, ויש מימרח לעין שמאל שיש לה רגישות מיוחדת, וקרם לעין ימין שאין לה אלרגיות. יש מישחות לגיל המעבר, לנשים שמנות. לנשים רזות. יש אחת שעושה אותך נשית ומהממת, והשניה שהופכה אותך לרגישה ומרחפת.

פעם חשבנו שכל הקרמים האלה הם בשביל

נשים בגיל 40, המתחילות לגלות קמט פה וקמט שם. אבל היום ברור לכולם (מאות אלפי דולארים הם השקיעו כדי להבהיר לנו את זה) שבקרמים צריך להשתמש מיום הלידה ועד יום המוות, מינימום.

הנה, הבה נסקור את יבול־הקרמים של השבוע הזה, בארץ־ישראל:

(1) חברת נקה הוציאה לשוק סידרת מוצרים לתינוקות בשם סופטקר (למה לא שם עברי?). המוצרים מכילים, כך אומרים היצרנים, תערובת של צמחים בתוספת ויטמינים. אל־סבון נוזלי לתינוק, בבקבוק של 500 סמ"ק — 4.98 שקלים; שמפו לשיער, שלא עושה דמעות, בבק־בוק של 250 סמ"ק — 4.47 שקלים.

(2) סידרת קוסמטיקה חדשה לגיל־ההתבגרות